

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 386. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992357350192/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Neppe en af de helt tyske Romantikere er den romantiske Længsels Digter som den tyskfødte, dansk digtende Schack Staffeldt. Men hos ham er Længselen ikke fremstillet, som satte den ogsaa udadtil Mennesket i Uro. Den er hos ham for dyb til at kunne tilfredsstilles ved nogen Forflytning i Rummet. Hos en hel Række af de senere Romantikere derimod træder Længselen frem som den urolige Attraa, der driver Mennesket fra Sted til Sted.

Mest typisk synes Fremstillingen mig i Eichendorffs Roman *Af en Døgenigts Liv* (1824). Denne Bog er forfattet tyve Aar efter *Ofterdingen* af en dog kun ti Aar yngre Forfatter, Joseph, Friherre von Eichendorff, Discipel af Tieck, en Ultra Romantiker med et fromt, elskværdigt Sind.

Eichendorff blev født 1788 i det øvre Schlesien som Søn af en højadelig Familie. Hans første Opdragelse blev, da Slægten var katolsk, ledet af en katolsk Gejstlig. Ved Universitetet i Halle, ved hvilket han laa fra 1805 for at studere Jus, hørte han blandt andre Professorer Schleiermacher og Steffens, af hvilke især den sidste tiltrak ham stærkt. Her gjorde han ogsaa det første Bekendtskab med de romantiske Digtninge, og Novalis aabnede ham en ny, anelsesrig Drømmeverden. Straks i sine første Ferier besøgte han i Wandsbeck den gamle Claudius, hvem han fra sine Drengenaar af nærrede en lidenskabelig Kærlighed til, fordi Claudius's Blad *Wandsbecker Bote* i den Tid, da han af sin Hovmester blev plaget med Børnebøger i Oplysnings-tidens Stil, havde været hans bedste Trøst. Noget af Claudius's milde Lune findes ogsaa i Eichendorffs Poesi.

1807 drog han til Heidelberg, gjorde Bekendtskab med de der levende Romantikere, blandt hvilke Arnim, Brentano og Görres var de mest fremragende, og blev Medarbejder saavel ved Udgaven af Folkeviserne i *Des Knaben Wunderhorn* som ved Görres' Skrift om Folkebøgerne. 1809 traf han i Berlin igen sammen med Arnim og Brentano; han blev her ogsaa bekendt med Adam Müller, der gjorde et ikke ringe Indtryk paa ham, og blev desuden stærkt greben af Fichtes Forelæsninger.

Da der ikke aabnede sig Udsigter for ham i det daværende Prøjsen, gik han i 1810 til Wien for at træde ind i østerrigsk Stats tjeneste, omgikkes med Friedrich Schlegel, sluttede et hjerterigt Venskab med dennes Stedsøn, Maleren Philip Veit, og skrev sin første altfor romantiske Roman *Ahnung und Gegenwart*, der